

ZOË DEMOUSTIER / ULTIMA VEZ WHAT REMAINS

Zaterdag 18 januari om 19u in de Schouwburg – Duur: 70 min. zonder pauze
inleidend gesprek met Zoë Demoustier om 19u15

What Remains

'What Remains' is een verhaal over beginnen en eindigen op het uiterste van een levenslijn, op het punt waar je als kind begint of waar je als oudere eindigt. De poëzie van het veranderen als mens, het maken van herinneringen en de angst om deze te verliezen.

In 'What Remains' brengt Zoë Demoustier twee generaties samen op scène: kinderen die beginnen aan het leven en oudere dansers die het leven achter zich laten.

In een bewegingstaal waarin rollen kunnen omkeren, staan beiden krachtig in hun kwetsbaarheid. Een kind draagt zijn grootouder; een oudere danser vindt zijn kinderlijke vrijheid terug; een trui wordt aangetrokken bij de ander. Wie zorgt er voor wie?

Op scène staan drie ouderen, een jongvolwassene en zes kinderen uit verschillende wijken in Brussel en Vlaanderen.

Zoë Demoustier

Zoë Demoustier (1995) is performer en choreograaf. Het lichaam is steeds het vertrekpunt van haar voorstellingen. Vanuit beweging maakt ze linken met actuele onderwerpen en creëert ze documentair choreografisch werk.

Zoë maakte de voorstellingen 'Unfolding an Archive' (ism STUK), 'nesten' en 'Wat was en wat nu' (fABULEUS/Anna Bentivegna & Ayrton Fraenk), 'Road to Nowhere' (Forsiti'A/Yelena Schmitz) en werkte met o.a. kabinet k, Alma Söderberg/Anyone, Iris Bouche/Opera Ballet Vlaanderen en Marcelo Evelin. In 2022 startte ze een nieuwe samenwerking als choreograaf bij Ultima Vez en hier kwam de voorstelling 'What Remains' tot stand.

Een gesprek met Zoë Demoustier

Zoë danst al van toen ze heel klein was. Zo heeft ze ooit meegedanst in een voorstelling van kabinet k, 'Dromen hebben veters', toen ze 7 was. Sindsdien is ze blijven dansen in producties van o.a. Fabuleus en de Kopergietery. Uiteindelijk is Zoë in Amsterdam gaan studeren aan een hele bijzondere opleiding: de mimeopleiding.

Z.D.: "Dat is een opleiding waarin nieuwe experimentele vormen van theatermaken gezocht worden, maar telkens vertrekkend vanuit het lichaam. Er worden bruggen gemaakt tussen dans en theater, performance en beeldende kunst. Ik zou mezelf een choreograaf noemen omdat het lichaam en de taal van het lichaam essentieel is, maar daarin probeer ik ook bruggen te bouwen met andere kunstvormen en telkens verhalen te vertellen."

"Het oorspronkelijke vertrekpunt voor deze creatie was de ziekte en het overlijden van de papa van mijn vriend, Kris De Bruyne (muzikant). Kris kreeg net voor corona de diagnose van dementie en hij is ten tijde van de pandemie overleden. Vooraleer hij naar een verzorgingstehuis ging, hing zijn huis vol briefjes met instructies aan zichzelf. Wat ik heel aangrijpend vond was de spraak en de taal die verdwijnen. De meest evidente dingen in het leven die ineens niet meer lukken. Hierdoor draaien de rollen onherroepelijk om en is het aan de kinderen om zorg te dragen voor de ouder."

“Als maker was dit afscheid enerzijds zeer emotioneel en anderzijds zette het een creatief proces in gang. Het werd een zoektocht naar het willen begrijpen van het thema dood en hoe dit verlies en het rouwen te verwerken en te delen. Ik stel me voornamelijk de vraag “wat blijft er eigenlijk over aan het einde van je leven en in het leven van andere mensen?””

Hoe heb je de performers gevonden?

“Samen met Yelena Schmitz (schrijver en theatermaker) zijn we in het kader van de research interviews gaan afnemen in zowel scholen als woonzorgcentra. Zo hebben we gesproken met kinderen op diverse scholen over de dood, herinneringen en wat het is om oud te worden. De jonge blik op de dood heeft vaak iets abstracts en zelfs grappigs.

Daarna hebben we audities gehouden voor kinderen tussen zes en twaalf jaar en daarbij zijn zo'n 200-tal kinderen opgedaagd. Uiteindelijk is er iemand van vier uitgekozen en zij is nu, als zesjarige, nog steeds de jongste van de groep. Met het verstrijken van de tijd worden ook de kinderen ouder en sommigen komen in de puberteit. Hierdoor kunnen we in deze creatie niet meer spreken van een tweedeling 'jong-oud', maar is er eerder sprake van een trap in levensfases.”

Interview door Sylvie Huysman (De Zendelingen) voor CCBrugge

Pers

“Met 'What Remains' brengt Zoë Demoustier een knappe bezinning op leeftijd, sterfelijkheid en herbeginnen.” De Standaard ***

Credits

Choreografie: Zoë Demoustier – Performers: Misha Demoustier, Jef Stevens, Karin Vyncke, Irene Schaltegger, Alice Monserez, Chizzy Chinaedu, Charlotte Maes, Kyora Kaiwa Stoffer, Luwe Van Gucht, Charlie Van Cauwenberghe – Dramaturgie: Danielle van Vree - Artistiek advies: Annemie Boonen, Misha Demoustier, Oihana Azpillaga & Wim Vandekeybus - Kostuum & Research Annemie Boonen - Muziek & geluidsontwerp: Misha Demoustier & Rint Mennes - Muziek research: Misha Demoustier & Sebastiaan Wets – Geluid on tour: Rint Mennes / Schröder - Licht & decorontwerp: Thomas Glorieux – Licht advies: Varja Klosse – Licht on tour: Thomas Glorieux / Benjamin Verbrugge – Interviews: Yelena Schmitz -Productie: Ultima Vez – Co-productie: STUK Leuven, BRONKS Theater for young audiences, HET LAB Hasselt, Krokusfestival Hasselt – Assistentie: Emma Hons, Karlijn Vanoppen, Sarah Migairou Feldman, Dauwke Van Kerckhoven, Chisom Lois Onyebueke Chinaedu - Met de steun van de Tax Shelter maatregel van de Belgische Federale Overheid, Casa Kafka Pictures Tax Shelter empowered by Belfius - Ultima Vez wordt ondersteund door de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest - Dank aan: Kristien De Coster, Inne Goris, Kais Ung, Albertine Guilloteau Croizé, Hélène De Vrieze, Tom Herbots, Lana Van Dierdonck, Lore Stessel, Aaron Wouters, Klaartje Lambrechts

GETIPT

CLAIRE CROIZÉ & AISHA ORAZBAYEVA / ECCE

Donderdag 20 maart om 20u in de Schouwburg

'Our Solo' vertrekt van 'The Farewell' (2009), een solo van Claire Croizé op muziek van het laatste deel van Gustav Mahlers symfonie 'Das Lied von der Erde'. Nu deelt Claire de scène met de Kazachse violiste Aisha Orazbayeva. Deze muzikante zette de Duitse teksten van Mahler om in pakkende Engelse songteksten en componeerde er muziek op.

Claire en Aisha zoeken de grenzen op van hun eigen medium. Zowel het dansende lichaam als het muziekinstrument openen nieuwe registers.